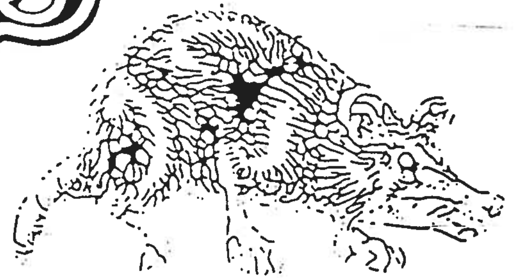
PHOBOS

NYHETSBLAD FOR ARES - kun for medlemmer

Nr. 218, onsdag 10. juni 1998

Redaksjonelt

Så er da tiden inne igjen til å lire av seg nok en redaksjonelt-spalte fyllt av tomprat og løst snakk. Men dere har vel etter hvert blitt vant til det, det er vel ingen som fremdeles venter seg at noen skal briljere med lengre utgreiinger relatert til spørsmål som er aktuelle i tiden. Dere venter dere nok heller en ny dose av den vanlige sytingen over været, og de makter som intenst prøver å bryte Phobos ' utgivelsestakt.

Derfor skal vi denne gangen prøve å unngå å syte over de vanlige tingene. Været er da utmerket, til november å være? Eller hva? Så får det ikke hjelpe at kalenderen tilfeldigvis står på en helt annen måned. Så lenge været er klart og tydelig innstilt på november, så er det da også november. Ikke sant?

*

Ellers stunder det jo fremdeles mot Arcon, da. Vi går selvfølgelig ut i fra at denne spaltens lesere allerede har meldt seg på til kongressen, men de sløvingene som ikke har somlet seg til å betale, har fremdeles en sjanse: I så fall må dere logge dere inn på www.fandom.no, bla dere frem til Arcons hjemmeside, og registrere dere der. Deretter vil dere få tilsendt en påmeldingskode via eMail, som dere må oppgi når dere betaler.

EX CATHEDRA

Spalten til *Johannes H. Berg* (formann Ares/Bjølsen, administrator for Arcon)

Ja, nå er jo busstreiken faktisk i ferd med å gå mot slutten, og da håper vi selvsagt straks at oppmøtet på Bjølsen skal gå litt opp igjen. Det var ikke direkte trivelig med (på det laveste) bare en fem-seks fremmøtte på en onsdag. Det er fullt mulig at vi kan få varige problemer av sånt som dette; all erfaring tilsier at når folk først har vent seg av med å gå på Ares-møter, kan det være vanskelig å få dem i gang hos oss igjen. Det er mest nærliggende å sammenligne med den katastrofale knekken vi opplevde våren 1996, da mange trodde vi var i ferd med å måtte flytte/bli nedlagt.

Styret får jobbe som best det kan med nye turneringer, opplæringer, kampanjer, konkurranser og andre tilbud, for at vi skal kunne ha noe å tilby nye interesserte. Vi har nok et visst potensiale her: Ares er fortsatt spillklubben man anbefaler i spillbutikkene for nye simuleringsspillinteresserte som kommer til Oslo. Det er ikke til å legge skjul på at vi sannsynligvis har mye å vinne på forbedret PR-innsats, men uten noen aktiv PR-sjef er jo ikke dette så greit.

Etter hvert har vi jo jobbet en del med å ordne faste tilbud til folk med spesielle interesser; særlig har brettspill-satsningen vår vært ganske vellykket. Ja, faktisk er rollespilldelen av virksomheten i ferd med å bli noe frakjørt av krigsspilldelen akkurat for øyeblikket. Men her har det unektelig vært problemer helt siden den berømmelige (og beryktede) kampanjen *Kims Kaos* ble flyttet/lagt ned for et par år siden. Det er nok en større, fast RPG-kampanje vi trenger aller mest, for å kunne få et jevnlig oppmøte som skaper liv i hele Felleshuset igjen.

En annen sak er at det har gått forlydender om fornyede barnehage-planer fra eiernes side, noe som vel ville ha ført oss ut på leting etter nye lokaler igjen, på samme måte som i 1996 (da det heldigvis jo til syvende og sist ikke ble noe av ombygningsplanene). Foreløpig har ikke dette konkretisert seg på noe vis, men kanskje vil det skje noe her etter ferien? Vi er jo ikke interessert i å flytte om vi ikke **må**, ikke før det blir virkelig betydelige praktiske problememr med å bruke Felleshuset; tross alt har vi etter hvert en stor spillsamling, omfattende skapsystemer og sånt som vanskelig vil kunne plasseres andre steder uten videre. Dessuten er det bortimot umulig å finne noe annet sted med like lav husleie...

Lokalene er jo ellers nokså nødtørftige, med defekt varmtvannsbereder og flere ødelagte vinduer. De kan nok med fordel pusses opp, og ikke minst er det elektriske altså nokså slitent. Og likevel finnes det jo også de av oss som mener at stedet har sin egen sjarm; medtatte sofaer og nedslitte gulv til tross, så henger det på mange måter igjen noe av en spillhobby-aura i veggene. Ares er jo den eldste simuleringsspillklubben i landet, og vi har faktisk hatt faste klubbkvelder her oppe i mer enn 10 år nå. Vi flyttet til Bjølsen sommeren 1987, og siden da har det gått både opp og ned med organisasjonen. Man vet jo aldri hva fremtiden vil bringe, men med en aktiv PR- og verveinnsats tror jeg fremdeles at vi vil ha livets rett.

Ellers har Ares sikkert et behov for å markere seg generelt, noe vi nok håper vi skal kunne klare under den nært forestående ARCON 14. Det er all mulig grunn til å forsøke å forbedre medlemstallet vårt, særlig når vi kan få støtte for alle "ungdomsmedlemmer" (under 25) via kommunal støtteordning. Samtidig trenger vi jo også friskt bold (høres ut som om vi spiller for mye *Vampire*!) for å holde denne foreningen i gang. For min del tror jeg dette greiest kan oppnås ved et utvidet samarbeid med andre foreninger i Oslo-området. Når det gjelder forholdet til vår "broderforening" på Blindern, så tror jeg nok det sjelden har vært bedre; studentforeningen har dessuten et høyere medlemsnivå enn oss, og klarer seg godt økonomisk. Vi kommer til å få enda mer med hverandre å gjøre i forbindelse med ARCON, NSSF og Oslo & Akershus Spillforening. Sistnevnte klubb har dessuten begynt å bygge ut en kontaktflate mot live-miljøet som faktisk kan bli svært viktig for nyrekruttering fremover.

Det er nødvendig å komme videre med aktiviteter for Ares (Bjølsen), om ikke klubben skal visne bort. Har noen av dere som leser dette noen ideer, forslag, tanker & meninger, så kom med dem til undertegnede så rask som mulig. Aller helst om man har et ledig, gratis lokale på et par-tre hundre kvadratmeter midt i Oslo sentrum!

Johannes H. Berg

KRIGER OG INTRIGER (del 2)

av Jan-Erik Storebø

Dette er en fortsettelse av Storebøs to tidligere føljetonger i PHOBOS, "Ferden til Sess" og "Konger og Kriger". Skulle noen av våre lesere ha behov for teksten til disse (eller til 1. episode av denne føljetongen, som sto i siste nr. av PHOBOS), er det fullt mulig å få fatt i back-issues; kontakt f.ex. Johannes H. Berg eller Herman Ellingsen.

Fiil var Samas nærmeste venn. Han var også en fasi og hadde gitt fasiene viktige opplysninger. Til slutt kunne ikke Sama unngå å skjønne dette og tilkalte han.
-"Du har forrådt meg" sa Sama.
-"Jeg har aldri forrådt noen" sa Fiil.
-"Løgner! Vi har beviset. En brevdue bærende hemmelig informasjon ble funnet i ditt rom. Hvis jeg slipper den, hvor flyr den hen?"
-"Jeg sa at jeg ikke har forrådt noen og jeg mener det. Jeg har gitt trofasthet til deg og den har jeg ikke brutt. Men jeg lovet aldri Nordjordariket trofasthet. Derimot har jeg gitt mitt eget folk trofasthet. Nei, det er forræder jeg ikke er. Det er det du klager over".
-"Din usling. Jeg stolte på deg. Alle mine rådgivere sa jeg ikke skulle stole på deg. Nå får jeg straffen. Men det skal du også. Du skal dø".
-"Dø? Vil du drepe din venn?"
-"Jeg er din venn, men viktigere er at jeg er keiser. Halshugg han". Ved denne ordre kappet den nærmeste vakt hodet av Fiil. Så ble alt taust i keisersalen.

Hvordan Melin og Sama hadde fart frem i Vestjordariket og tilstandene i Nordjordariket kunne ikke unngå å vekke reaksjoner. En av de sterkeste var opprettelsen av "Fred". Dette var en gruppe mennesker som mente at den beste løsningen på krig var å drepe de maktpersoner som sto bak : Sama og Melin. Stadig forsøkte de å organisere attentatene. Krigen gjorde det vanskelig. Så, endelig, mente de å ha klart det. Melin og Sama skulle endelig møtes i et slag ved en liten slette. De kom begge til å hvile dagen før. Dette i et lite, mindre bevoktet telt. Det gjaldt bare å bruke de man hadde i hæren.

Det var for lengst kveld. Melin gikk gjennom planene en siste gang. Tenkte etter om det var noe han hadde glemt. Melin smilte. En av generalene han hadde planlagt sammen med hadde sovnet i sengen hans. Det var ikke så rart for han hadde samme seng som de andre. Samtidig lusket en skikkelse rundt i leiren. Han hadde som oppdrag å drepe Melin. Han så seg mistenksomt omkring. Ingen kunne hoste uten at han oppfanget det. I hånden hadde han en liten kniv. Han nærmet seg nå teltet til Melin. Melin holdt der på å sovne over kartet.

Skikkelsens hjerte banket nå uregelmessig raskt. Enten han lyktes eller mislyktes hadde han nå kommet frem til de siste minuttene i hans liv. Det var han fullstendig klar over. Han kunne nå se vaktene bevokte teltet. han begynte nå å svelge noen urter og sette plater på kroppen. Platene skulle dempe støt. Urtene skulle gi han noe å gå på når livet ebbet ut.

Sannheten var nemlig at hvis en ikke var redd for livet sitt var vaktene ikke så stor trussel for fullbyrdelsen av et mord man kunne tro. Det gjaldt bare å være rask nok. Han måtte spille på overraskelsen. Rett og slett løpe inn. Han begynte å gå. Vaktene bemerket seg han. Han måtte sette i gang nå. Før de andre vaktene bemerket seg han. Han dro opp et sverd og løp. Han veivet med det og håpet at vaktene skulle la seg forråde av sine egne reflekser. Det

ble de. Disse vaktene hadde liten lyst til å dø. De beveget seg litt til siden. Så skjerpet de seg og trakk seg innover igjen.

Men det var for sent. De lyktes bare i å treffe skikkelsens kropp. Det gjorde ingenting. Benet eller hodet var nå de to eneste stedene som betød noe. Skikkelsen ignorerte vaktene og løp inn. De fulgte etter. Skikkelsen hadde kun tid til å bykse over Melin og stikke han. Han visste hvor Melins seng var. Han hoppet dit og stakk kniven i skikkelsen som sov i sengen. Han rakk bare en ting til før vaktene halshogg han: å snu seg og stirre inn i den nettopp våknede Melins øyne – på en helt annen kant av rommet.

I Samas leir gikk en annen skikkelse gjennom en litt annerledes prosedyre. Han hadde tenkt gjennom forholdene og kommet til en litt annerledes slutning. Også hans plan avhang av vaktenes reflekser, men på en litt annerledes måte. Hans plan avhang av hjelp fra en annen. Denne skikkelsen hadde laget en brannbombe : en liten tønne full av sumpgass. Den ene skikkelsen ga signal. Den andre tente på brannbomben og slang den mot Samas telt.

De ellers trøtte vaktene våknet fullstendig opp og reagerte lynraskt. De kastet seg mot Sama for å bære han ut og holdt øye med retningen hvor brannbomben hadde blitt slengt fra. Dermed var Samas skjebne avgjort. Den andre skikkelsen kunne rett og slett bare gå bort til Sama og de forvirrede vaktene og stikke kniven i Sama. Vaktene reagerte lynraskt med å henrette skikkelsen, men det var for sent å redde Sama. Dermed begynte den ene vakten å løpe og flere fulgte, for loven sier at en vakt som lar sin herre myrde skal selv bli drept. Sama var fremdeles i live og en rådgiver gikk bort til han. Sama så intenst på han og sa : -"hent Melin".

Når forvirringen hadde lagt seg reagerte leiren fort og det tok ikke lang tid før Melin fikk beskjeden. Melin skyndte seg til Sama som da var lagt inne i et annet telt. Sama så på han og sa :
-"Ja, så møtes vi igjen". Det ble en pause før han sa : -"hvor lenge har det vart alt i alt. Fra… den ufyselige haulien og til i dag. Krigen, far… alt. Det virker så lenge siden. Et helt liv. Melin – vi må få slutt på krigen".
-"Det har jeg alltid ment" sa Melin.
-"Melin, jeg har ikke lenger noen familie. Du er det nærmeste familie jeg kommer etter Fiils død. Jeg har måttet krige mot deg men jeg har aldri hatet deg. Tvert i mot. Og vi må få slutt på krigen".
-"Sier du…?"
-"Ja, jeg har allerede fått det skrevet nå. En keiser velger selv arvefølgeren. Jeg velger deg. Et naturlig valg. Du kan løse konflikten. Du er den dyktigste jeg vet om". Sama smilte. Så døde han.

Utenfor Storland ligger et kloster på en øy som ser ut som en forvokst klippe. Her lever noen spesielle munker som skal kunne trylling. En av disse gikk nå ned til stranden. Her fant han et stort krystall. Han tenkte det kunne være verdt en del og tok det med seg. Og krystallet var verdt en del – kanskje til og med en hel verdens ødeleggelse. Noen tørstet etter blod. Noen ville få det.

WAR IN EUROPE

After Action, mai

Det har skjedd en god del i War in Europe-kampanjen vår siden vi sist meldte om begivenhetene der; faktisk så er nå (Cycle 11/40) Frankrike endelig i ferd med å falle. Siden den vestallierte spilleren ikke hadde voktet seg godt nok mot muligheten på et innfall over den italienske grensen, straks Mussolini kom med i krigen (ved at Tyskland fikk en enhet med *Line of Communication* inntil Paris), så gikk det som det måtte gjøre på Rivieraen...

Alle de velgarnisonerte havnebyene ble omringet og tatt, det britiske ekspedisjonskorpset som kom settende var *«too little, too late»* — og endelig fikk tyskeren oppleve litt mobil krigføring igjen, mens panzerdivisjonene hans tygget seg oppover Rhônedalen. Dermed sprakk også den tøffe franske linjen i nord, og selv for divisjonene i den uinntagelige Maginot-linjen ble det et spørsmål om *«run away, run away»*. At Paris ennå holdt ut inntil ganske nylig skyldes mest at tyskerne har vært mer opptatt med å slakte franskmenn.

Nå står de fleste levningene av den franske hær sammen med ca. et dusin britiske divisjoner i et brohode rundt Bordeaux (som er det andre overgivelseskriteriet etter Paris for at Frankrike skal gi seg, om det ikke blir Vichy), mens de øvrige sammen med flere briter forsøker å bygge opp en forsvarslinje i Bretagne. Vi (siden vi er sovjetiske...) ønsker dem lykke til.

Ellers har tyskerne foretatt seg temmelig lite, siden vi begynte kamapanjen vår i 1940; U-båtproduksjonen er temmelig historisk, og de vestallierte har 1 cycle forsinkelse på forsterkningene sine. Krigen i Nord-Afrika har gått temmelig tregt; siden franskmennene ikke har overgitt seg, står det et britisk korps eller to i Tunis ennå, og dermed må Afrikakorpset passe på Tripoli, i stedet for å finne på festlige ting i Vestørkenen. Britene har dermed kunne forsyne seg fritt av både Tobruk og Benghazi, med bare en liten italiensk **1-10** mot-inf brigade som plager dem med å opprettholde *«Axis Presence in Egypt»*.

Sovjetunionen opprettholder sitt kjølig korrekte, men fredelige forhold til Aksen (selv om enkelte av Wilhelmstrasses protester mot visse militære rådgivere hos franskmannen stort sett er blitt ignorert...). Den russiske linjen i Polen ser mer formidabel ut enn den historiske, med nok av **8-6** panserkorps ved siden av riflekorpsene og antitank-brigadene. Men nå kan ikke russeren bygge stort mer, om han skal opprettholde deployeringskriteriet sitt for 1941. Ingen drastiske nye nøytralitetskrenkelser står for døren, men et aller annet sier meg at Jugoslavia muligens ligger noe dårlig an nå til vinteren!

J. Stalin (a.k.a. J.H. Berg)

PHOBOS
Medlemsblad for Ares — forening for simuleringsspill
Redaksjon:
Johannes H. Berg, Herman Ellingsen, Trond Jansen
Utkommer til hver 2. og hver 4. onsdag i måneden (unntatt desember, da vi hopper over romjulen...)